

κατὰ πάνου δὲ φάνηκες, τὸ βαρέλι πῆρε κι ἀδειάζει κι ὁ νοικοκύρης θέλει τὸν παρὰ του.

Ἄναψε ὁ μπάριμπα Μίχας, σὰν τ' ἄκουσε πάλε αὐτὰ τὰ καταραμένα λόγια. Πῆγε κοντά του κ' ἔτοιμος ἦταν νὰ τὸν βρῖση, μὰ ὁ πολὺς θυμὸς τὸν γύρισε στὸ παράπονο καὶ χωρὶς λόγο νὰ βγάλῃ, ἔχωσε τὸ χέρι του καὶ τράβηξε τῆς τέσσερες δεξιὰς ἀπ' τὴ βραχίᾳ τσέπη, τῆς ἔδωσε γλήγορα στὸ γέρο Θανάση κ' ἔφυγε κρύβοντας τὴν ταραχὴ ποῦ τὸν ἔπιασε κ' ἦταν ἔτοιμος νὰ κλάψῃ.

Ἄπο τότε ἔπαψε κι ὁ γέρο Θανάσης νὰ τὸν πειράζῃ, μὰ ὁ λόγος του παράμεινε καὶ συχνὰ τὰ παιδιὰ φωνάζουν τοῦ μπάριμπα Μίχα στοὺς δρόμους καὶ τὸν θυμώνουν. Κι αὐτὸς τὴ μόνη ἐκδίκηση καὶ τιμωρία ποῦ κάνει στὸ γέρο Θανάση εἶναι νὰ περνᾷ συχνὰ ἀπ' τὴν ταβέρνα του μεθυσμένος καὶ μ' αὐτὸ νὰ τὸν σκάζῃ.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Μῦθος

Ἐνα ἀμάξι ἀρχοντικό, βασιλικό, μὲ ἄλογα διχλεχτά, ἄξετίμητα, σάιτες στὸ τρέξιμό τους καὶ ἄγρια, μ' ἕναν ἀμαξῶ ἀσημοστόλιστον, καμαρωμένον, εὐγενικόν (1) περιμένει ἀκίνητο κάτω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ ἀρχοντικό σπίτι. Κάποιον περιμένει, κ' αὐτὸς βέβαια δὲν θὰ ἦνε φτωχός, θὰ ἦνε κάποιος πλούσιος, ταλαρᾶς, ποῦ ἔχει πολλὰ ἀμάξια, σπῖτια, περιβόλια, δούλους, ξεφαντώματα κ' ὅτι ἄλλο ζητήσῃ καὶ ποθῆσῃ ἡ καρδιά καὶ ἡ ὄρεξι του. Οἱ διαβάτες ὀλιγοῦρα ἀπὸ τ' ἀμάξι κάθονται καὶ χάζσκουν πότε τὸν καμαρωμένον ἀμαξῶ καὶ πότε τ' ἄλλογα ποῦ χτυποῦν μὲ λύσσα τὴ γῆ γεμάτα ἀφροῦς στὸ στόμα περιμένοντας τὸν ἀφεντικό τους ἢ τὴν κυρά τους. Στὴ θύρα τοῦ παλατιοῦ, σὰν ἥλιος στὴν ἀνατολή του ἐφάνηκε μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα γεμάτη στολίδια, μὲ μεταξωτὰ πολύτιμα φορέματα. Ὁ ἀμαξῶς τὴν προσκυνάει ὡς τὴ γῆ κ' ἀνοίγει τὴ θύρα τ' ἀμαξιοῦ γιὰ ν' ἀνεβῆ πεταχτή, πεταχτὴ ἢ κυρά του. Ἐνας φτωχός, κακομοίρης μὲ παλιὰ καὶ ξεσχισμένα φορέματα, μισόστραβος ἀπὸ τὴ μεγάλη δυστυχία καὶ στέφρησι καὶ ποῦ ἦταν πολλὰς ὥρες καθισμένος στὰ πεζούλια τοῦ ἀρχοντικοῦ, μὲ ἄγιες εὐχὰς τὴν ζυγώνει, ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ τῆς ζητάει. . . ἐλεημοσύνη. Ὁ ἀμαξῶς μὲ ἄγριο μάτι τὸν διώχνει ἀλύπητα σὰν σκύλο καὶ ἡ ὁμορφὴ κυρά, ποῦ μονάχα μὲ τὸ φόρεμά της μπορούσε νὰ θρέψῃ χίλιους φτωχοὺς, οὔτε τὴ ματιὰ της ἔβριξε γιὰ νὰ τὸν δῇ. Τ' ἀμαξῶ ἔφυγε σὰν ἀστραπὴ μὲ τὰ περὶ φανα ἄτια του κ' ἐχάθηκε. . .

Ἐνας διαβάτης γεμάτος θαυμασμὸ εἶπε «τί ὁμορφὴ γυναίκα, τί ἄγγελος, τί πλούτια, τί στολίδια» κ' ἕνας ἄλλος «τί κακὴ καρδιά, τί ἀσπλαγχνὴ, κρίμα στὴν ὁμορφάδα της» καὶ συλλογισμένος ἐτράβηξε τὸν ἄλλο δρόμο.

Ἐτσι στὸν κόσμον εἶνε ἄνθρωποι ποῦ ἐξετάζουν τὸν ἐξωτερικὸ στολισμὸ τοῦ καθενὸς καὶ ὄχι τὸν ἐσωτερικόν, τὴν καρδιά. Ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο πηγαίνει σὲ καλῆτερο δρόμο αὐτὸ καθεὶς μπορεῖ νὰ καταλάβῃ.

Κέρκυρα.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Πρὶν τραπῆ καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ χιονῶδες ὁ ἀθηναϊκὸς καιρὸς, εἶχμεν μιὰν ἐβδομάδα ὠραίαν, γλυκυτάτων ἡμερῶν. Ἡ ὠραιότερα ἔτυχεν ἡ παρελθούσα τετάρτη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦνοιγε μετὰ πομπῆς τὰς πύλας τῆς Ἡ Βουλῆς. Ὡς θέαμα ἡ ἑναρξὶς ἐκείνη ἦτο ἐκ τῶν σπανίων. Αἱ γαλαναὶ σημαίαι ἐκυμάτιζον φαιδρῶς κάτωθεν τοῦ λαμπροῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ μελανοῦ πλήθους τοῦ περιβάλλοντος τὸ ἑορτάζον μέγαρον. Ὁ ἥλιος ἀντενακλᾶτο ἐπὶ πληθῆος ἐπιφανειῶν στιλπνῶν, ποικιλοχρῶν καὶ ἐθάμβωνε μὲ τὰ ιδιότροπά του φωτεινὰ παιγνίδια. Ἐλαμπον τὰ χρυσὰ κοσμήματα τῶν ἀξιωματικῶν, τὰ ὀρειχάλκινα ὄργανα τῶν μουσικῶν, αἱ λεῖαι πλευραὶ τῶν ἀμαξῶν, τὰ ὑψηλὰ κυλινδρικά καπέλα. Καὶ ἐκινουῦντο, καὶ συναντῶντο, καὶ ἐχωρίζοντο καὶ ἐχάνοντο καὶ ἐδιώκοντο αἱ ποικίλαι αὐταὶ ἀντανάκλασεις, αἱ ζωοποιούσαι τὴν εἰκόνα τῆς συγκεντρώσεως, τὴν ὁποίαν προσέδλεπεν ἀφ' ὑψηλοῦ εἰς ὄφθαλμὸς μέγας καὶ ἡλίθιος, ὁ λευκὸς ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ ὁ ἀνηρτημένος εἰς τὴν εἴσοδον. Τὸ σύνολον ἔστιζον ζωηρῶς τὰ ἄφθονα ἐρυθρὰ λοφία, τὰ προσδίδοντα τὴν ἰδιαίτεράν φυσιογνωμίαν εἰς πᾶσαν ἐπίσημον τελετήν. Αἱ γυμναὶ ξιφολόγχοι, αἱ ἐλκύνουσαι μετὰ πάθος τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ἀπετέλουν φανταστικὸν κιγκλιδωμὰ ὑπεράνω τοῦ πλήθους. Ὅταν ὑπὸ τὸν κρότον τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν μουσικῶν, ἦλθεν ὁ βασιλεὺς ἐν μεγάλῃ περιχρῶσῳ στολῆ καὶ ἀνήλθε μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα, καὶ τὸν ἠκολούθησεν ὀρηκτικῶς κινήθην ὄπισθεν τῶν ἀξιωματικῶν τὸ σμήνος, ὁ ροὺς ἐκεῖνος τῶν λοφίων καὶ τῶν σειρητιῶν, ἡ εἴσοδος παρεῖχεν ὄψιν φαντασμαγορικὴν. Μετ' ὀλίγον ἡ μαγεία ὅλη εἰσέρρευσε εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου ἀπήγγειλε διὰ τῆς βροντώδους του φωνῆς τὸν ἑναρκτήριον, περιφέρων τοὺς ἀστραπηβόλους τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τῶν θεωρείων, μὲ τὸ σύμφορμα ἐκεῖνο τῶν ἀσημοτήτων καὶ τῶν ἐπισημοτήτων, ὁμοιομόρφως πλαισιούμενον, μέχρι τῶν κάτω πετροῦγων, ὅπου τὰ ἐδώλια τῶν βουλευτῶν κατεῖχον κυρίαὶ ὠραῖαι καὶ λαμπροφορεμένα. Καὶ ὁ ἥλιος ὁ ζηλότυπος, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀπόλαυσιν τοῦ ἔξω, ἔστελλε καὶ ἐδῶ ὀλίγας του ἀκτῖνας λαθραίας, ζωογονούσας διὰ τοῦ φιλήματος, ὅλας τὰς στιλβηδόνας, τὰς ὁποίας συνήντων εἰς τὴν γραμμὴν τῶν.

+

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης εὐνοίας τοῦ ἡλίου, ἄλλο τι δὲν ἀπέπνευε χαρὰν καὶ φαιδρότητα. Ὅ,τι ἐχαρακτήριζε τὴν ἐφετινὴν ἑναρξιν καὶ τὴν ἀμέσως παρακολουθήσασαν πολιτικὴν κρίσιν ἦτο ἡ ψυχρότης, ἡ κατηγῆς ἐκείνη ἀδιαφορία, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τοὺς Ἀθηναίους, ὅταν αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιτρέπουν, δὲν ἐμπνέουν χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν. Καὶ εἶνε δεινὰ πρᾶγματι αἱ περιστάσεις! . . . Καὶ αὐτοὶ οἱ νικῆσαντες δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἑορτάσουν τὴν νίκην,

παρά δειλά-δειλά. Ἐλείψαν αἱ ἐπαγγελίαι ἐκείναι καὶ αἱ ἐλπίδες, ἔλειψεν ἡ ὄρεξις τῶν δημοσκοπικῶν ἐκείνων στόμων, οἱ ὅποιοι εἰς τοιαύτας ἀνωμάλους ἡμέρας παραφέρουν καὶ ἐνθουσιάζουν τὸν λαόν. Ὀλίγοι ζητωκραυγαί, ὀλίγοι λόγοι, καμμία διαδήλωσις, τίποτε τὸ πανηγυρικόν. Ἡ ἀνθρυσία διὰ τὸ μέλλον κρατεῖ ἀκόμη τὰ στήθη ὄλων. Ἡ ψηφροσφία τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ἡ ἀναδιβάσασα ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τὸν κύριον Τρικούρη, δὲν θεωρεῖται τι ὀριστικὸν καὶ μόνιμον. Φοβοῦνται ἀκόμη μεταβολὰς καὶ μεταβολὰς ἀπροόπτους.

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῶν ἀναγνωσμάτων τοῦ Παρνασσοῦ. Ὁ κ. Σπυριδίων Λάμπρος ἀνέγνωσε τὴν περὶ τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζούντος Κομνηνοῦ ὠραιότητα καὶ πρωτότυπον, ἐπὶ τῇ βάσει νέων ὄλων πηγῶν, μελέτην του. Τὸ ἀκροατήριον, ἐκ φοιτητῶν κυρίως, κυριῶν καὶ λογίων, τὸ ὅποιον κατέκλυσε τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπλήρωσε τὸν ἐξώστην, ἤκουσε μετὰ θρησκευτικῆς σιγῆς τὴν ἔντονον καὶ γλαφυρὰν ὁμιλίαν τοῦ κ. Λάμπρου καὶ ἐξερράγη μετὰ τὰς τελευταίας λέξεις εἰς ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ὁραῖα αὐτὰ τὰ ἀναγνώσματα. Τὸ μόνον τὸ ὅποιον θὰ ἤρξαστο εἶνε νὰ εἶχεν ὁ Σύλλογος αἴθουσαν μεγαλιέτραν. Συρρέει τόσος κόσμος πάντοτε εἰς τὰ ἀναγνώσματα καὶ φεύγει μὴ εὐρίσκων θέσιν, πολὺ πρὸ τῆς ἐνάτης. Τὸ κοινὸν διψᾷ καὶ δὲν ἱκανοποιεῖται. Εἰς τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα ἀναγνώσματα ἢ διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ μεγάλου συνωτισμοῦ ἀναγκάζεται νὰ διανέμῃ εἰσιτήρια. Μὲ εἰσιτήρια ἔγεινε καὶ τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Ψυχάρη, διὰ τὸ ὅποιον τόσον ἐνδιαφέρον ἐξεδηλώθη ἐκ μέρους τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ. Τί κρῖμα νὰ μὴ ἔχῃ ὁ Παρνασσός, ὁ πλήρης ζωῆς, μίαν αἴθουσαν διπλασίαν, εἰς καιρὸν μάλιστα ποῦ εἶνε κλεισταὶ ἀγρησίμευτοι αἱ μεγάλαί αἴθουσαι τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ἀκαδημίας!

Τὶ ἐφημερίδων κατακλυσμὸς εἰς τὰς Ἀθήνας κατ' αὐτὰς! Κάθε ἀρχηγὸς κόμματος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, ἐννοεῖ νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἐφημερίδα του. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαθέσῃ πρὸς τοῦτο ὀλίγας χιλιάδας δραχμῶν. . . τὰ ἄλλα εἶνε εὐκολώτατα! μετ' ὅλην τὴν σημερινὴν ζήτησιν, οἱ δημοσιογράφοι εἶνε ἄφθονοι καὶ διαθέσιμοι, διότι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε δημοσιογράφοι. Οἱ τοῖχοι ἐγένευσαν μετ' ἀγγελίας ἐκδοθέντων ἢ ἐκδοθησομένων νέων φύλλων. Ἄγνωστα ὀνόματα πλήττουν ἀπὸ τινος τὰς ἀκοάς μας: ὁ «Μηνύτωρ», ἡ «Φωνὴ τοῦ Λαοῦ», ὁ «Κῆρυξ», ἡ «Συνταγματική», ἡ «Ἐλλάς», ὁ «Νεολόγος». Τώρα κυρίως ἐφαρμόζεται τὸ γραφὲν μίαν φορὰν ὑπὸ τοῦ Ἀστειῶς, ὅτι κάθε βωμικὸς θὰ ἔχῃ τὴν ἐφημερίδα του καὶ κάθε ὄρα τὸν ἱστοριογράφον της. Ὡς νὰ ἦσαν ὀλίγοι, βλέπετε, αἱ ὑπάρχουσαι ἐφημερίδες!

Ἐκ τοῦ Σκρίπ:

Ἡ σκηνὴ εἰς ἓν καφενεῖον.

Φοιτητῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κρατῶν εἰκοσάφραγκον κτυπᾷ δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν καφέ του. Εἰς μάτην ὁμῶς, διότι κανεὶς ὑπηρετῆς δὲν ἐμφανίζεται.

— Μὰ τί διάβολο, φωνάζει ἐν ἀγανακτήσει, ἐκουφάθησαν ἐδῶ μέσα;

Καὶ ὁ παρακαθήμενός του:

— Δὲν ἔχετε δίκαιον, κύριε. Ὁ κρότος αὐτὸς εἶνε ἄγνωστος ἐδῶ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδοτικὸν κατὰστημα Φλαμμариῶν ἀνέλαβε τὴν ἐκδοσιν τῶν Ἀπάντων τοῦ ἱστορικοῦ Μισελέ. Τῆς μεγάλης ταύτης ἐκδόσεως ἐξεδόθη ἤδη ὁ δεύτερος τόμος.

— Ὑπὸ τοῦ Λέοντος Κλαδὲ ἐξεδόθη πολυλοῦ λόγου ἀξία μελέτη περὶ τῆς Λυρικῆς καὶ Σατυρικῆς ποιήσεως ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν μεσαιῶνα, μέχρι γάσματος προσωρισμένη νὰ πληρώσῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς γαλλικῆς φιλολογίας.

— Τὸ τελευταῖον τεύχος τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων» δημοσιεύει ἐκτενὴ μελέτην τοῦ Ρενὲ Δουμὴκ περὶ τοῦ πρό τινος ἀποθανόντος διηγηματογράφου Γκυ δὲ Μωπασσάν, ὃν θεωρεῖ ὡς ἓνα τῶν γνωστότερων γαλατῶν συγγραφέων, τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τῶν κλασικῶν.

— Εὐμεινῶς λίαν ἐκφράζεται ὁ τύπος περὶ τοῦ νέου μυθιστορηματοῦ τοῦ γάλλου συγγραφέως Ἐρρίκου Ραβουσσάν, ἐπιγραφομένου Sans entraves. Εἶνε ἡ ἱστορία νεαροῦ φιλοδόξου, ἄνευ προλήψεων, ἐνὸς γάλλου τοῦ τέλους τοῦ 19' αἰῶνος, ὡς τὸν ἀπακαλεῖ ὁ συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος καταπνίγει ἐν ἑαυτῷ πᾶν αἴσθημα, πᾶν φίλτρον, θραύει πάντα γαλινόν, διὰ νὰ μὴ προσκόψῃ κατ' οὐδενὸς ἐμποδίου ἐν τῇ διὰ τῆς κοινωνίας πορείᾳ του. Ἄλλ' αὐτὸ πράξας, εἶδεν ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ ὄρισμένον τέρμα, ὅτι ἀπέκοψεν ὅλους τοὺς δεσμούς τοὺς συνέχοντες τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἀφίλος πλέον, ἄνευ ἐλπίδος, ἄνευ γοήτρου, αὐτοκτονεῖ οἰκτρῶς.

— Ὁ διάσημος νορβηγὸς μυθιστοριογράφος Kunt Hamsun δημοσιεύει εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Revue des Revues μελέτην περὶ τοῦ μεγάλου συμπατριώτου του Ἰβσεν καὶ ἄλλων νορβηγῶν συγγραφέων.

— Ὁ Ἐρνέστος Κούρτιος δημοσιεύει σειρὰν, ἧς ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος, περιλαμβάνουσαν τὰ ἀρχαιολογικὰ καὶ φιλολογικὰ αὐτοῦ μελετήματα, τὰ κατασπαρμένα εἰς διάφορα περιοδικὰ.

— Ὁ καθηγητῆς Ροβέρτος Πέελμαν ἐξέδωκε μελέτην περὶ Σοσιαλισμοῦ καὶ Κομμουνισμοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι καὶ Ῥωμαίοις, δι' ἧς ἀποδεικνύει ὅτι τὰ κοινωνικὰ ζητήματα, τὰ συγκινούντα τὰς σημερινὰς κοινωνίας, κατὰγοντα ἐκ τῶν ἀρχαίων.

— Ἐξεδόθη ἐν ταῦθα ὁ α' τόμος τοῦ περὶ Ἑλληνικῶν Βουλῶν ἀγγελθέντος συγγράμματος τοῦ ζακυνθίου δικηγόρου κ. Διονυσίου Σωμερίτη.

— Περὶ τοῦ Πρίγκηπος, τοῦ μυθιστορηματοῦ, τὸ ὅποιον ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ἡ σύζυγος τοῦ μυθιστοριογράφου Ἐκτορας Μαλιῶ, δημοσιεύει περιεργον κριτικὴν ἐν τῷ Φιγαρῷ αὐτὸς ὁ σύζυγος τῆς συγγραφέως. Ὁμιλεῖ γενικῶς περὶ τῆς γυναικὸς ὡς μυθιστοριογράφου καὶ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τὴν θεωρεῖ ἐν πολλοῖς ἀνωτέραν τοῦ ἀνδρός. Τῆς δὲ κυρίας Μαλιῶ θαυμάζει προπάντων τὴν πρωτοτυπίαν, τὴν ἐκ πάσης ἀνδρικῆς ἐπιδράσεως σπανίαν διὰ γυναῖκα χειραφεσίαν.

Μουθικά

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν διευθύνσεων τοῦ Φιγαροῦ καὶ τοῦ Γαλάτου ἐσχηματίσθη ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ ἀνεγέρσεως μνημείου εἰς τὸν Κάρολον Γκουνῶ. Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὄρισθη ὁ Ἀμβρόσιος Θωμάς.